

NEWS

Pieejamība nav piedeva

2026. gada 27. jūlijs, Tobias Engl

Ir projektu plāni, kuros pieejamība stāv pašā apakšā. Zem logotipa, zem krāsu pasaules, zem jautājuma, vai fona video tiešām jādarbojas 4K. Zvaigznīte, rindiņa, punkts, ko izdara, ja paliek laiks. Tā izturas pret piedevu. Kaut kas jauks pa virsu, brīvprātīgi, laba iespaids pēc.

Drīz būs gads, kopš šī piedeva ir likums. Vācijas Pieejamības stiprināšanas likums ir spēkā kopš 2025. gada jūnija — ar nosaukumu tik neveiklu, ka to gandrīz nevar izrunāt, neizklausoties nepieejami. Tas nopietni domā to, kas ilgi tika uzskatīts par žestu. Kurš ierīces vai digitālos pakalpojumus vērs pie publikas, tam tie jābūvē tā, lai tie sasniedz visus. Uztverami ar vairāk nekā vienu maņu. Lasāmi arī acīm, kas vairs nav tās labākās. Lietojami rokām, kas trīc.

Piedevu var izlaist. Tā ir visa tās būtība. Šeit slēpjas domāšanas kļūda, kas projektus sadārdzina ... ko plāno pēdējo, to plāno vissliktāk. Pieejamība, ko pieskrūvē beigās, arī tā izskatās. Priekšā lasīšanas poga, pielīmēta stūrī. Kontrasts, pielabots tik tālu, ka tik tikko iziet cauri. Ķeksītis ielikts, sirds klāt nav.

ScreenWay šo secību ir aiztaupījis. Pieejamība pie mums nestāv plāna apakšā, jo nav plāna, kurā tā drīkstētu trūkt. ScreenWay ekrāns izrunā to, ko rāda. Tas nes savus burtus izmēros, ko var izlasīt vēl no telpas otras puses. Tas sniedz vienu un to pašu saturu vairākās valodās un caur vairākām maņām, jo attēls viens pats nerasniedz katru. Neko papildus aprīkot mums nevajadzēja; arhitektūra stāvēja no paša sākuma.

Terminš ir noteikts, sodi ir reāli, un kaut kur kāds tieši tagad steidzīgi skrūvē savu piedevu. Durvis, kas atveras visiem, nav īpašas durvis. Tās ir durvis, kas sapratušas savu uzdevumu. Ekrāni to arī drīkst.